

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓/๒๕๕๓

เรื่องพิจารณาที่ ค.๑/๒๕๕๓

วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๓

เรื่อง นายเกียรติ์ จันทร์สว่างกวนะ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ กรณีขอให้เพิกถอนคำพิพากษาศาลฎีกา

ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่า นายเกียรติ์ จันทร์สว่างกวนะ (ผู้ร้อง) เป็นจำเลยในคดีอาญาของศาลแขวงพระนครใต้ คดีหมายเลขดำที่ ๒๖๕๗/๒๕๔๐ ขอให้ออกเช็คโดยเจตนามิให้มีการใช้เงินตามเช็ค และศาลได้วินิจฉัยว่า โจทก์เป็นผู้ทรงเช็คในขณะที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินจึงเป็นผู้เสียหาย ข้อเท็จจริงยุติที่ศาลชั้นต้น ต่อมา นายเกียรติ์ จันทร์สว่างกวนะ (ผู้ร้อง) ได้ฟ้องโจทก์ในคดีดังกล่าว ขอให้ฟ้องเท็จและเบิกความเท็จเป็นคดีอาญาที่ศาลอาญากรุงเทพใต้ หมายเลขดำที่ ๖๑๗๓/๒๕๔๓ หมายเลขแดงที่ ๕๕๒๘/๒๕๔๖ ซึ่งศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๓๕๒/๒๕๕๒ แต่คำพิพากษาดังกล่าวได้ตัดสินคดีโดยใช้เหตุผลไม่ตรงต่อความเป็นจริง กล่าวคือ

ศาลฎีกาพิพากษาว่าที่ผู้ร้องฟ้องจำเลยที่ ๒ เบิกความเท็จว่า ขณะโอนเช็คจำเลยที่ ๒ ไม่รู้มาก่อนว่าบริษัท พัฒนาเขาคือ จำกัด ผิดสัญญาจะซื้อจะขาย ซึ่งความจริงจำเลยที่ ๒ รู้แล้วว่าบริษัท พัฒนาเขาคือ จำกัด ผิดสัญญาและไม่ได้เป็นหนี้จำเลยที่ ๑ แต่บริษัท ฟาร์อีส แสตมฟอร์ด อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด เป็นหนี้จำเลยนั้น ศาลฎีกาอ้างว่าศาลในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๖๕๗/๒๕๔๐ ของศาลแขวงพระนครใต้ มิได้หยิบยกเอาคำเบิกความดังกล่าวของจำเลยที่ ๒ ขึ้นวินิจฉัยเป็นข้อแพ้นะแต่อย่างใด คำเบิกความส่วนนี้ของจำเลยที่ ๒ จึงไม่เป็นข้อสำคัญในคดีอันเป็นองค์ประกอบสำคัญอันหนึ่งที่จะเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จ ทำให้ไม่จำต้องวินิจฉัยว่าคำเบิกความดังกล่าวเป็นเท็จหรือไม่ ทำให้จำเลยที่ ๒ ไม่ผิดฐานเบิกความเท็จ

- ๒ -

ผู้ร้องเห็นว่าข้อความที่ศาลฎีกายกมากล่าวอ้างนั้นไม่ตรงต่อความเป็นจริง ซึ่งคำพิพากษาศาลในคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๒๖๕๗/๒๕๔๐ ของศาลแขวงพระนครใต้ ก็ได้วินิจฉัยแล้วว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ทรงเช็คในขณะที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินจึงเป็นผู้เสียหาย ต่อมาผู้ร้องจึงฟ้อง จำเลยที่ ๒ เป็นคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๖๑๗๓/๒๕๔๓ ของศาลอาญากรุงเทพใต้ ว่าข้อความที่ จำเลยที่ ๒ เบิกความในคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๒๖๕๗/๒๕๔๐ ของศาลแขวงพระนครใต้ ดังกล่าวนั้น เป็นเท็จและเป็นข้อสำคัญในคดี การที่ศาลฎีกาได้หยิบยกเอาข้อความที่ไม่ใช่คำเบิกความของจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๒๖๕๗/๒๕๔๐ ของศาลแขวงพระนครใต้ มาตัดสินนั้นเป็นการตัดสินคดี โดยใช้เหตุผลไม่ตรงต่อความเป็นจริง ไม่ถูกต้องและไม่เกิดความเป็นธรรมแก่คดี ไม่ชอบด้วย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๕๗ ที่กำหนดว่าผู้พิพากษาจะต้อง พิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นไปโดยถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย ซึ่งมาตรา ๒๑๕ ได้มีข้อยกเว้นไว้ว่า แม้คดีถึงศาลฎีกาแล้ว แต่ถ้ามีบทบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ในรัฐธรรมนูญนี้ ดังเช่น มาตรา ๑๕๗ ได้บัญญัติไว้เช่นนั้น จึงถือว่าคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๓๕๒/๒๕๕๒ ยังไม่สิ้นสุด ทั้งเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนด้วย ผู้ร้องจึงขอให้พิจารณาวินิจฉัย เพิกถอนคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๓๕๒/๒๕๕๒ และให้ศาลฎีกาทำคำพิพากษาใหม่ต่อไปด้วย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้ พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนด ศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่ง ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติ แห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่ง ต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญ”

- ๓ -

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ แล้ว เห็นว่า ผู้ที่จะยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

การที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยให้เพิกถอนคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๓๘๒/๒๕๕๒ และให้ศาลฎีกาทำคำพิพากษาใหม่ โดยมีได้ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดละเมิดสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จึงมิใช่กรณีที่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๔ -

(คำสั่งที่ ๓/๒๕๕๓)

(นายจรูญ อินทจาร)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เฮกอู)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายณรงค์ มาประณีต)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ